

## Kedi'çin Masal

### KEDI

Vaktiyle odun kırıyordum, baltayı sol elimin başparmağına vurdum, parmağım koptu, yuvarlandı ve onu da bir kedi kapdı. Kül-rengi bir kediydi bu. Derin bir kederle kısmıştı gözlerini. Kısmış bu gözlerle öyle tuhaf görünüyordu ki, ürkmüştüm. Parmağım, dişlerinin arasında sıkıştırmış, ormana yol almıştı. Ben de peşinden gitmiştim elbette –kim bilir, şöyle bir koklayıp bırakacaktı– ama acıyla kıvranıyordum bir yandan, bu yüzden hızım yeterli değildi. Zaten onu yakalama umudum yoktu hiç. Koşuyordum yani ama, çırpınmakla yürümek arası bir şeydi bu. Gözlerimin önü karar-mıştı. Acıyla karar-mıştı, gerçi bu karanlığın içinde alaca nesnelere de seçmiyor değildim. Ormandı sözgelimi, yaklaşıyordu bana. Gürültüyle yaklaşıyordu. İrili ufaklı tepelerdi, inip kalkıyordu bu nal denizinin ortasında. Uzakta evlerin keyifli, sakın karaltıları vardı. Gözümü kediden ayırmıyordum güya, ama onun karaltısı da çalı-ların arasında belirip kayboluyordu. Parmağım ağzında mıydı hâlâ, elbette, bunu görecektim yoktu benim.

O sırada kedi ormana girmiş bulunuyordu, orman, hayret, hızını kesmemişti onun, bense zaten ona yetişme umudu taşımadığım için rahattım, gözden yitmeseydi yeterdi, beni çekemeyen kedi.

Çekememezlik, derin bir kedere sürüklüyor insanı. Böyle durumlarda, şu, aldırışsızlık denen kuyuya bırakmalı kendini. Bu kuyu nasıl dipsizdir. Hoş, derinlerden tuhaf sesler de gelebilir, kuyu böylece, verir öğüdünü. Yine de, bunu daha yakından duymak arzusuyla da, pişmanlık duymazsın halinden. İmdi kuyu içre kuyu açılmış olur senin için. Al sana cömertçe bir davranış.

Bu arada ben de girmiştim ormana, ama hızım kesilmişti, ağaç gövdelerine zaten, çarpmamak için, zorunluydum da buna. Uğultu kuşkusuz, ormanın derinliklerinden geliyordu ve o kendine has karanlıktı çoğalan. Renkleri seçemiyordum. Eflatun yapraklardı biraz,

puhu kuşlarıysa alenen ötüyordu. Zümrüt rengindeydi onlar da. Çalı diplerinde kim bilir ne yakut kediler gizlenmişti. Sırta kadem basmış kedilerdi bunlar, uzakta, tuhaf bir pusu içinde.

Benim zavallı başparmağımınla birlikte gidip devasa bir çınar ağacıydı, tırmandığı.

## ZEYNEL

Zeynel'in hikâyesini, bilmiyorum kaç zaman, taşıdım kendimle. Gerçi bir keresinde, ormanın derinliklerinde salkım salkım donakaldığını yazmıştım onun. Geyiklerin boynuzlarında uğul uğul. Kedilerin her yerde uzun, upuzun tüylerinde. Anasında. Anası, Zeynel'e âşıkların binlercesini kalbinde. Anasının üzüntüsüyle, Zeynel'in üzüntüsüyle ormanda yığılıp kaldığını da. Suların eriyip yuvarlana yuvarlana, serile serile aktığı mıydı. Öyleydi de, ben mi o vakit yazmıştım anasını Zeynel'in, yoksa o buz kesip de mi kalakalmıştı öyle, uzak... Zeynel, eksikti bizden. Parmağını kesmişti bir yaz sonunda, odun kırdığında. Zeynel'in parmağı ak bir işaret olup rüyalarımın mı girmemişti, dağ bayır mı dolaşmamıştım o ak işaretin peşinde. Eskilerin mezarları içine mi, karanlık dehlizlere, ormanın uçsuz bucaksız sığına mı sürüklememişti beni. Parmak, Zeynel'in bir parçası, ormana karışıp erimişti böylece. Yaprakla yaprak olmuştu. Suyla su. Kediyle. Kedi.

Kedilerden korkuyorum epeydir. Akşamüzerleri, ayak izlerini görüyorum duvarda. Kokularını. Bilmiyorum nasıl, giriyorlar içeri. Kapıları oysa, pencereleri, kapatıyorum hep. Bambaşka. Onlarla öyle iyi anlaşıyorlar ki. Kedilerin Rumca bildiklerini bile düşündüm, bir keresinde. İkinci katın balkonunda oturup kedilerle gün boyu konuşan o teyze yüzünden olsa gerek. Ak saçlı, pamuksu bir kadın. Kimseyle konuşmuyor ama. Onu kollarından tutup bir taksiden indirdiklerini gördüydüm. Nasıl bitkin bir hali vardı. Suratını asmış. Kediler toplandıydı bir an içinde. Kokusunu almış olmalıydı. Adı neydi, bilmiyorum hiç.

Masam darmadağınık. İrili ufaklı kâğıtlara aldığım notlar, dağılmış evin dört bir yanına. Korkuyla. Böyle savruk değilim elbet,

ama elyazıma bile, bu günlerde özen gösteremiyorum. Onların saydam, engel tanımaz birer yaratığa dönüştüklerini, gün geçtikçe... Kedilerden birini bir gece, kolumu yerken yakaladığımda hatta. Çılgınlık atarak doğrulduydum, lambayı sonra, ter içinde. Yoktu. Kolum da yerindeydi. Evin içinde, terliklerimin sesini duya duya dolandığımda, bir fincan sıcak kahve... Sabah olsaydı, kıyıda oturup çay içseydim, yosun kokusu içinde, yapayalnız.

Kedi, kapmıştı parmağımı Zeynel'in. Acı içinde kıvrandığını fırsat bilmişti. Zeynel devrilmiş, eksik parmağına sarılmıştı. Ağaçların kokusuna düşüvermişti. Kendi gücüyle dört bir yana savrulmuş kıymıkların içine. Orada uykusu mu gelmemişti, birbirinden soğuk evlerin içinde, gürül gürül. Anası mı, eli altında, dudakları kıpır kıpır, acıyla. Yün battaniyelerin, küf kokulu yorganların altına mı, kendi deseniyle yorgun, ipek o eski halıların içine mi. Duvarların koyu yeşil, bitkin gölgelerine mi, sonra soğukta patlaya patlaya yanan demir o sobaya mı, toprağın üstünde. Ormana, ormanın derin, uzak gürültüsüne. Ağaçların üzerinde fındırdeyen sincaplara, ormanın en çok kışı anımsatan soğukluğuna dalıp gitmişti. Kedinin de ama, kaşla göz arasında, görmüştü, düşen parmağı nasıl... Doğrulabilmişti de. Düşmüştü peşine kedinin, eksik parmağı tutmuş. Gidip bir ağaca tırmanmıştı hayvan. İri yapraklı bir ağaca. Öyle korkmuş, titrek, tünemişti. Kediye görebiliyordu Zeynel. Kedinin kalbini, yaralı.

Parmağı ama, alabilmişti, dönmüştü eve, cansız kendi parmağı ile.

Buraya yerleştiğim günleri anımsıyorum, kedilerin, dertli çocuklar gibi sabahlara dek... kapım çalınmıştı bir gün. Açmıştım, karşımda Ladin. Nasıl şaşırmıştım. Nasıl güzeldi. Saçları öyle, altın sarısı, hoş bir su gibi damlıyordu. Göğüsleri, kazağının yumuşak gözeneklerini aralamıştı, upuzun. Onun o tuhaf gözleri sonra, o günlerde, bal rengiydi. Gereksiz bir utangaçlık, tabii, kedimi, demişti, kedimi yitirdim de, belki bir ses duymuşsunuzdur, diye... Bir ses. Yüzlerce kedinin sesini duymuştum. Yetmemişti, anlam vermeye çalışmıştım seslere. Dişilerle erkekleri ayırt etmeye. Arada bir gelip merdiven boşluğundaki süpürgelerle oynar da, belki... Ladin... Kocasını olmalıydı. Ne oldu. Hayır, dedim, süpürgecinin sesini duymadım hiç. Duymamışlar, dedi Ladin, dışarı çıkmış olmalı. İlk

görüşümdü bu onu, nasıl hoş, sevinçli. Gidip aynaya bakmıştım uzun uzun.

Kendimi Zeynel'e mi benzetmişim. Zeynel'in acısına, eksik hareketine. Anamdı, anlatmıştı. Zeynel, eksilen o parmağı ile, böğürtlenleri özlermiş en çok. Böğürtlenin suyu akarmış parmaklarının arasından, yalarmış o. Biraz da o suyu kesmiş Zeynel, biraz da işaret ettiği o karlı mı karlı tepeleri, parmağı ile birlikte. Kuş sürülerini, çobanların her gece ışıklar içinde uçuşan lüks lambalarını, ağaçların aheste uçlarında yere damlayan çocukları, parmağıyla...

Acısı dindiğinde, alıcısını ziyaret etmeye karar vermiş Zeynel. Kediye. Onu bir kuytuda perişan bulacağını düşünüyormuş, ama kedi yine oradaymış. Ağacın üstünde. Kalbi yine öyle hızlı hızlı, sarsıntı içinde, titrek... Zeynel, acımış ama ona. Ağacın altına, inip de yer belki, diye, bir parça ciğer bile bırakmış, sonraki günlerde. Onun açlığını düşünmüş. Dişlerinin arasında zonklayan o sancılı parmağı, o izi. Sonra midesini kasıp kavuran, kendi kendisini yiyen o boşluğu. Tüylerin upuzun, uzadıkça titremeleri saklayan griliğini, aç. Kedi, inmemiş ama ağaçtan.

Zeynel'in böğürtlenlere, horozgözüne, çileğe de tutkusu... Anası da. Onun da yaktığı birbirinden içli ağıtlara karışıp suların akışına, ince ince. Boşluğun içinde tatlı tatlı zonklayan bir eksik tutku olup kalmış elbet. Bir zaman, unuttuydum da bunu. Ladin'e sorduydum nice sonra. Ölüm de değil, dediydim, boşlukta hep kalacak, esir, uzak bir istek... Yağmur yağdığında, kedilerin, yağmurda ıslak, çocuksu, çaresiz mırıltıları içinde. Ladin'in mırıltılarını, bir zaman, üşengeç o kedilerden ayırt da edemediydim. Nasıl sarışın, yumuşak sarılırdı Ladin, kendini yitirdiğinde, soluk soluğa. O vakit değişir, imkânsız bir yaratığa, yumuşak, baş eğmez, lastiksi bir kediye dönüşürdü. Yağmur suları pencerenin önüne damlardı. Biliyor musun, demişti birinde, Sartre, bir sepet dolusu kediye, sızan bir kovaya benzetir. Çok hoş, demiştim. Ladin'di. Onu bir gece, apartmanın bodrumunda yine kedisini (hayır, Bulut'u) ararken gördüğümde anlamıştım, sevecekti beni.

Yaz sonuydu. İkinci katta o yaşlı teyze cana gelmiş, konu komşuyu yemeğe çağırmıştı. Yemeği birbirimizden uzak, nasıl zorlukla yemiştik Ladin'le.

Zeynel'in hikâyesiyle ilgili olarak hatırımda kalan, anlatının boşlukta, sahipsiz kalakalması, yalnızca. Ormanın derinliklerinde, ağacın kaybolması.

Gün geçtikçe uzuyor tüyleri kedinin. Zeynel, bir oluyor kül rengi bir gökyüzü gördüğünü sanıyor, bir oluyor yaprakların birbirine girdiğini. Kadife bu yaprakları ayırt edemeyince Zeynel, kedinin kulaklarını mı yitirmiyor, çekingen ayakuçlarını mı. Gözlerini mi. Daldan dala, ormanı dolanıyor böylece kedi. Ormanı dolanan bir top yumuşak yaprak nasıl hissedilirse, Zeynel de kediyi ancak o kadar ayırt edebiliyor. Ormana her gidişinde böylece, bir çift gözün, bir çift titrek, üşengeç gözün kendisini takip ettiğini... uzakta, küsmüş kediler ağlıyor, ormanın uğultusuna karışmış. Kedi, Zeynelimin aklını aldı, yetmedi parmak... Zeynel'in anası da, gözlerimin önünde, ormana... Zeynel, diye oğlunun acısıyla perişan.

#### VE OL HİKÂYE

Kedi ağaca korkuyla çıkardı, bu vakitlerde. Titredikçe, yapraklarda sinmiş damlacıklar düşerdi. Kedinin tüyleri uzardı. Uzardı. Uzar – yaprakların rengini alarak. Sonra orada yiterdi. Bir çift pırıl pırıl göz olup dolanırdı ormanın içinde...